

ADEVĂRUL

Love story

Începând cu anul 2004, atunci când regizorul Vlad Massaci a montat Bash, piesele lui Neil LaBute au devenit prezențe constante în repertoriile Teatrelor din România. Le joacă frecvent, uneori le joacă chiar bine deopotrivă companii de stat și companii private, textele dramaturgului american, cu personaje preponderant tinere, lucru deloc de neluat în seamă ținând cont de consistentul număr de absolvenți de școli de actorie, având deopotrivă avantajul de a nu necesita decoruri chiar foarte complicate. FOTO Remus Toderici Sigur, a fost doar o coincidență că în același an 2004, când Neil LaBute și-a făcut intrarea pe scenele de teatru din România, creația lui se îmbogățește cu textul intitulat Fat Pig. Trei ani după aceea piesa era jucată la Teatrul Național din Craiova, într-un spectacol regizat de Mircea Cornișteanu (nu am văzut montarea și mi-a fost imposibil să găsesc referințe critice), pentru ca în 2011 să fie jucată într-o coproducție a Teatrului „ACT“ din București, a Teatrului „George Ciprian“ din Buzău și a Asociației Catharsis. Regizor era Cristian Juncu, scenograf Cosmin Ardeleanu, iar în distribuție figurau actorii Tudor Aaron Istodor și Andi Vasluianu (Tom), Vlad Zamfirescu (Carter), Raluca Vermeșan (Helen), Irina Velcescu (Jeannie). În cronică pe care am scris-o la acea vreme, remarcam simplitatea subiectului. „Fat Pig este o poveste dragoste. Un Love story al secolului al XXI lea. O poveste de dragoste la fel de imposibilă precum cea scrisă de Erich Segal și care a făcut furori prin anii ‘70, datorită filmului cu Ryan O’Neill și Aly Mac Graw“. Acolo, pe lângă prejudecățile și obstacolele sociale cu eroism depășite de cei doi tineri îndrăgostiți, interveneau boala și apoi moartea. „Nu, nimeni nu moare în Fat Pig“-scriam în aceeași cronică.“ Însă povestea de dragoste dintre sensibilul dar nehotărâtul, ca să nu zic lașul Tom și atipic fermecătoarea, aproape perfecta Helen e obstrucționată, precum cea a lui Oliver și a lui Jennifer, de prejudecățile de care profită din plin răul Carter și geloasa Jeannie, iubita de odinioară a lui Tom“.

Nu știu dacă în America anului 2004 se insinuase deja chiar foarte categoric atitudinea critică, ostilă la adresa muncii în multinaționale care distrug personalitatea individului, îl robotizează, îi limitează drepturile la viață personală și la sensibilitate. Însă mai mult ca sigur că această idee, la urma urmei în specificul societăți post-industriale, post-capitaliste, nu ajunsese încă foarte proeminent în 2010 în România. Deși deja se jucase un spectacol cu această temă (Șomeri de lux) la Teatrul La Scena. O regăsim acum, sugerată ca atare, în mișcarea scenică creată de Elena Anghel pentru spectacolul cu aceeași piesă pus în scenă de Laura Moldovan la Teatrul „Fani Tardini“ din Galați. Un spectacol demn de luat în seamă, mai mult decât onorabil, în primul rând datorită felului în care regizoarea și-a gândit munca cu actorii. Partea masculină a distribuției este mai consolidată. Conving într-un tot atât Ciprian Brașoveanu în rolul Tom cât și Vlad Volf în Carter. Primul este bărbatul sensibil, tandru, vulnerabil, celălalt intrigantul de serviciu. Oana Mogoș (Helen) nu e întotdeauna chiar consecventă cu sine, alternând scenele cu adevărat bune cu cele mai puțin convingătoare, în vreme ce din jocul Flaviei Călin se cuveneau eliminate mai drastic „pozele“. Dovadă că loc de mai bine este întotdeauna. Foarte inventivă și potrivită scenografia semnată de Ioan Bocoș. Teatrul „Fani Tardini“ din Galați- FAT PIG de Neil LaBute; Traducerea: Irina Velcescu; Regia artistică: Laura Moldovan; Scenografia: Ioan Bocoș; Mișcarea scenică: Elena Anghel; Cu: Ciprian Brașoveanu, Vlad Volf, Oana Mogoș și Flavia Călin.

MIRCEA MORARIU